

SRAZ SUDEŤÁKŮ VE STUTTARTU

Znovu znějí bubny

OD NAŠEHO BONNSKÉHO ZPRAVODAJE

STUTTART 25. května — Naše věc se dostává ve Spolkové republice nebezpečně do pozadí, takzvané východní smlouvy NSR jsou osudné, již jenom Čiňané vědí, že na východě byla naše města, tak vykřikoval ve Stuttgartu vůdce sudetoněmeckého landsmanšaftu Becher na 31. srazu, který měl dokumentovat, že pro ně neplatí dnešní hranice v Evropě.

Blížící se volby do západoněmeckého parlamentu (5. října) dodaly Sudeťákům odvalu, aby tentokrát po mnoha srazech v Bavorsku rozbili svůj stan poněkud severněji — v Bádensku-Württembersku. Ani zdejší zemská vláda CDU nebyla proti a nápad uvítal i starosta města — syn nacistického maršála Rommela. Strauss sem vyslal celou plejádu svých úředníků, protože Bavorsko je kmotrem revanšismu. Vidět se nechal i Habsburk, který má v Sudeťácích přirozené spojení v boji proti socialismu. Přijel také místopředseda CDU Dregger (případným kancléřem Straussem vyhládnutý pro funkci ministra vnitra), pozdrav poslal předseda FDP Genscher a bonnská vláda.

Stuttartským výstavištěm zněly v nedělním dopoledni znovu bubny těch, kteří rozdávají a vystavují mapy okleštěného Československa a v rozporu s historickou pravdou se vydávají za obránce práva a demokracie. Ordneři v bílých podkolenkách, buršácké spolky, desítky kněží, mladíci s dýkami za pasem, pod fanglemi stovky dětí, jež ani nevědí, proč mají pochodovat. To vše mělo zastířit obavy vůdců landsmanšaftu, že jejich následovníků ubývá a že mezi mladými nenachází myšlenka revanše mnoho příznivců. I Sudeten Deutsche Zeitung musel přiznat «vládnost» mpo-ha soukmenovců a vyzvat je už po-

několikáté k větším peněžním zásluhám a k nasazení «pro společnou věc». Becherovi a spol. jde ostatně hodně o peníze, a proto nadsazuje uměle i počet Sudeťáků, aby byly tučnější vládní příspěvky.

Přes velká slova o porozumění zůstává program Sudeťáků nezměněn. Je namířen proti západoněmeckým smlouvám se socialistickými zeměmi, proti statutu quo v Evropě, útočí proti Sovětskému svazu, protože ví, že jeho pevný postoj je hlavní překážkou uskutečnění výbojných plánů. Ospravedlňuje mnichovský diktát, dostává se na stejnou platformu s utečenci a spolu se Straussem chce znemožnit spolupráci sociálních demokratů, křesťanů, komunistů a odborářů na obranu svobod a míru.

Na pomoc Sudeťákům přišel v neděli také bádensko-württemberský premiér Späth. Během jeho řeči o svobodě, vlastenectví a solidaritě s USA procházel halami, kde seděli soukmenovci u piva, muž nápadně podobný Hitlerovi. Všude budil pozornost a vstříc mu letěly úsměvy a někde i vztyčené pravice a výkřiky. Někteří si pokládali za čest nechat se s ním vyfotografovat, jiným stačilo podání ruky. A hned vzpomínali, jak zabírali zahraničí a vítali führera. A venku zase hřímá Becher o porozumění, právu na sebeurčení a o pořádku pro Evropu.

JAN KOVARÍK

Pod fanglí revanše

Fantazírování a štvání pana Bechera

FRANKFURT NAD MOHANEM 7. června [Od našeho zpravodaje] — Již podvaatřicáté se sešli v sobotu a neděli příslušníci sudetoněmeckého landsmanšaftu, aby utvořili kulisu pro revanšistická prohlášení. Tentokrát se po mnoha letech odvážili uspořádat svůj sraz na sever od Bavorska — v metro-poli západoněmeckého kapitálu Frankfurtu nad Mohanem.

Jejich mluvčí Becher je zapřísahal, aby neklesal na duchu a věřili a čekali. Jejich údajné právo na vlast prý dojde naplnění. Zní to neuvěřitelně, ale Becher pasoval své příznivce na jednu z nejdůležitějších zastánců míru, jako by nebylo nacistických zločinů. Odsun musí být podle něho »napraven« za pomoci »sjednocené Evropy« v čele s potomkem habsburské monarchie. Vydával se za zastávce »svobody východních národů«, útočil na protiválečné hnutí NSR a přispěchal na pomoc bonnské vládě prohlášením, že i oni jsou pro politiku z pozice síly, jak ji praktikuje Reaganova vláda. Mnoho zájmu nezbudil, protože většina ze sto tisíc účastníků si hleděla více krajíce chleba a piva.

Je příznačné pro revanšisty, že čím více stárne jejich základna, tím více se snaží na sebe upozornit křikem a teatrálními gesty. Aby si dodali větší váhy, mluví o čtrnácti miliónech členů landsmanšaftů (aby dostali více marek na své rejdy), a aby upoutali na chvíli veřejnost, pozvali si prominenty z oblasti politiky. Hesenský zemský premiér Börner (SPD) jim sice zpočátku poklepal na rameno a politoval je, ale

vzápětí byl nucen naznačit, že neustálé omílání revanšistických požadavků vede do izolace. Připomenul jim, jak nebezpečné je vznášet územní nároky, a nabádal uznat skutečnost, že jejich mladá generace vyrůstá v NSR.

Mezi hosty byl i předseda Spolkového sněmu NSR Stücklen, který si považoval za čest převzít od Bechera i jednu z cen, jejichž náklady fakticky hradí západoněmečtí poplatníci. Nebyl by to sraz sudeťáků, kdyby na něm nezaznělo servilní přitakání těch, kteří zradili vlast a za jidášský groš zpívají o údajném bezpráví, jemuž byli Němci v Československu vystaveni. K normálnímu obrazu patří také církevní kněžata stejně jako různí »vědci« odvažující se jít na veřejnost se svými pochybnými historickými dflý. Na podniky vydělávají i různí »spisovatelé« a »vychovatelé«, usilující o uplatnění nacistických názorů o východních sousedech i ve školách NSR.

Fangle, píšťaly a bubny připomenuly, že síly revanše se nevzdávají svých plánů a že dovedou využít každé možnosti k demagogické hře, při níž je v sázce spolupráce mezi národy a mír.

JAN KOVAŘIK

Revanšisté v Norimberku

OD NAŠEHO BONNSKÉHO ZPRAVODAJE

Norimberským výstavištěm nedaleko místa srazů Hitlerovy NSDAP zněly po dva dny bubny a píšťaly na revanšistickou notu. Sraz si tam dali bývalí přesídlenci z československého pohraničí a s nimi představitelé západoněmecké reakce. Aby jejich politika nenávisť tolik nekřičela, zaštitili se sloganem »mír ve svobodě«. Padlo mnoho slov o právu, vlasti a svobodě, do nichž zahrnuje sudetoněmecký landsmanšaft touhu po revanši, po revizi výsledků druhé světové války. Je až zarážející troufalost lidí shromážděných kolem Bechera, vydávat se za stoupence míru a svobody.

Revanšisté dali v Norimberku jasně najevo, že odmítají normalizaci vztahů mezi ČSSR a NSR stejně jako smlouvu uzavřenou mezi oběma státy koncem roku 1973. Trnem v oku je jim proces uvolňování v Evropě, protože jeho základním kamenem je uznání hranic, a právě tyto hranice by chtěli změnit.

Sraz ukázal, s kým mohou revanšisté ve svých plánech počítat. Vedle Habsburka, který je spíše postavou z panoptika, a předsedy západoněmeckého parlamentu Sticklena se letos aktivně angažoval bavorský premiér a předseda CSU Strauss. Pronesl projev plný nenávisť vůči socialismu. V dojemné shodě se sudeťáky by chtěl »osvobodit« národy naší země a vnutit jim vládu velkokapitálu a »boží prozřetelnosti«. Na téže vlně se neslo i vystoupení amerického kongresmana McDonalda.

Překvapením nejen pro sudeťáky byla přítomnost spolkového ministra zemědělství Ertla. Bonnská vláda tím uvedla v pochybnost svá prohlášení o ochotě rozvíjet styky s ČSSR a nepodporovat nic, co tuto perspektivu narušuje. Nebo si na Rýně skutečně myslí, že sudeťácký landsmanšaft je jen neškodným kulturním sdružením krajanů? Projevy v Norimberku by měly představitelů spolkové vlády vést k vážnému zamyšlení nad takovou podporou revanšismu.

JAN KOVÁŘIK

VE VÍDNI SE KONAL 34. SRAZ SUDEŤÁKŮ

Samozvaní vykladači práva

VÍDEN 22. května (Od našeho zvláštního zpravodaje) — Protičeskoslovenskými a antikomunistickými výpady mluvěhoho takzvaného sudetoněmeckého landsmanšaftu Neubauera na vídeňském náměstí Hrdinů vyvrcholil v neděli 34. sraz revanšistů. Pod heslem Hájit právo — být mostem znovu zeútočili tyto samozvaní vykladači lidských práv proti poválečnému uspořádání v Evropě a proti uvolňování napětí.

Místo jim k tomu poskytla vláda neutrálního Rakouska, jehož spolkový prezident Rudolf Kirchschläger dokonce celý sraz revanšistů oficiálně zahájil a podpořil tím nepřímo i jejich údajné »svaté nároky« na československé pohraničí. Rakouské ministerstvo zahraničí prohlásilo, že sraz není namířen proti Československu a že jeho účelem je jenom setkání lidí. Průběh sudetáckých dnů však sám toto tvrzení vyvrátil. Ať už v projevech představitelů landsmanšaftu, kteří se dovolávali jakéhosi nového a »božího« uspořádání na našem kontinentě, nebo rozšiřováním map s vyznačeným československým územím určeným k odtržení či propagováním literatury o údajných zločinech spáchaných na sudetáckých v Československu.

Tak jako každoročně i letos si nedaleko Straussovo Bavorsko ujíždělo příležitost ukázat, že revanšisty považuje za bojovno zálohu pro svou reakční politiku. Přispělo finančně, stejně jako město Vídeň, k uhrazení nákladů srazu. Západoněmecká vláda, která tvrdí, že zachovává kontinuitu v zahraniční politice NSR vůči socialistickým zemím, vyslala státního ministra Jenningsa, který ohlásil rozhodnutí Bonnu zveřejnit dokumenty o údajných zločinech vítězných mocností spáchaných na Němcích. Toto sdělení přijali sudetáckí frenetickým potleskem a voláním, protože v něm vidí podporu

svých »nároků« a zároveň signál, že Kohlův kabinet jim bude ještě víc nakloněn, než tomu bylo za předcházejících vlád na Rýně.

Kultu srazu pomáhaly dotvářet i postavy hodící se spíš do politického panoptika než na veřejné shromáždění — bývalá rakouská císařovna Zita, vítaná zbožným voláním některých přítomných, její syn Otto Habsburk, který se nechce rozloučit s vidinou podunajské či dokonce evropské federace pod vlastním vedením, přítomen byl i lichtenštejnský kníže, jemuž lahodí, že ho sudetáci oslovují také jako »vévodu Opavského«. Rovněž katolický klérus se chtěl přilížit na události a vyslal své představitel v čele s kardinálem Königem. Do tohoto obrazu zapadají i různí utečenci a političtí ztroskotanci, kteří přišli osvědčit svou odanost za to, že jsou sudetáky považováni za představitel českého a slovenského národa. Ostatně pro zrádce se vždy mezi revanšisty a za nimi stojícím velkokapitálem našel měšec sířihráků.

Sraz ve městě na Dunaji nelze přejít mlčením. I když se jeho organizátorům nepodařilo přivábit do Vídně tolik soukromců, kolik slibovali (řec byla před několika dny o čtvrt miliónu, potom o dvou stech tisících a nakonec to bylo odhadnuto na necelých sto tisíc účastníků), je třeba vidět, že z Vídně zajež hlas nenávisti a nepřátelství

nejen proti naší zemi, ale i proti dosavadní spolupráci národů a proti mezinárodní právní smlouvám.

Za sudetáky stojí síly revanše a velkoněmeckého šovinismu ohrožující i existenci samotného Rakouska. Tyto síly se snaží zlákat pro své pochybné cíle i mladé lidi, kteří se narodili v NSR či v Rakousku a kteří se mají podle vůle předáků landsmanšaftu (a těch, jimž tato politika slouží) stát lidmi bez domova. Je to odsouzeněhodný úmysl odhalující navíc celé pozadí revanšistických organizací a jejich řízení. Také pokusy hrát ve Vídni na notu o »zlatých časech za monarchie« nebyly určeny jen pro sentimentální Rakušany, ale předloženy jako program reakce na zrotenění národů.

Historii nelze zfalšovat. Pravdou zůstává, že se sudetští Němci podíleli ve své většině na rozvrácení Československa ve třicátých letech, na mnichovském diktátu, na okupaci naší země a na nacistickém teroru vůči našemu obyvatelstvu. Ale o tom se ve Vídni nemluvílo, protože to nezapadá do scénáře těchto srazů.

List Komunistické strany Rakouska jako jediný z rakouských hromadných sdělovacích prostředků poukázal na skutečný charakter srazu sudetských Němců, když napsal, že tzv. sudetoněmecký den je ve své podstatě namířen proti politice uvolňování napětí v Evropě a proti existujícím hranicím. Volksstimmme uvedla, že proto také vláda ČSSR proti revanšistickému srazu na území neutrálního Rakouska oprávněně protestovala.

JAN KOVARÍK

V MNICHOVĚ SE KONAL 35. SRAZ SUDEŤÁKŮ

Hrubá provokace revanšistů proti Československu

Pod patronací bonnských vládnoucích kruhů a
prezidenta Spolkové republiky

MNICHOV 10. června (Od našeho zpravodaje) — Ve znamení ostrých protičeskoslovenských útoků se konal v sobotu a v neděli v bavorském Mnichově 35. sraz sudetoněmeckého landsmanshaftu, jedné z největších revanšistických organizací v NSR. Této každoroční provokace reakčních sil se letos vůbec poprvé zúčastnil také prezident NSR a další oficiální představitelé bonnské vlády.

Sudeťáci si již poosmé zvolili za místo svých nenávistných výlevů Mníchov, kde v roce 1938 začalo za aktivní účasti západních mocností dělení Československa. Mníchovské výstaviště bylo svědkem veřejně vznášených požadavků na revizi hranic v Evropě, nestoudných výzev k odmítnutí smluv, které uzavřela se socialistickými zeměmi v sedmdesátých letech vláda NSR. Své hluboké sympatie vyjádřili sudeťákům a jejich provokačním žádostem po československém pohraničí také představitelé bavorské zemské vlády v čele se zemským premiérem a předsedou CSU F. J. Straussem, reprezentanti krajní západoněmecké pravice ve Spolkovém sněmu (k revanšistickým organizacím se hlásí na 40 poslanců Bundestagu), představitelé vysokého katolického kléru i pohrobci bývalé rakouské šlechty vedení Ottou Habsburkem, který se cítí být povolán k vytvoření jakési podunajské federace s ním na čele.

Sudeťácký mluvčí Neubauer (CSU) stejně jako předseda celého landsmanshaftu Kudlich nacházeli pro spolkovou vládu kancléře Kohla (CDU) jen slova díky a chvály za podmínky, jaké jim svými politickými postoji vytvářejí. Kohlovo prohlášení, že »německá otázka je otevřená«, si revanšisté vysvětlují jako podporu vlastnímu požadavku na získání území a majetku v ČSSR, Polsku a Sovětském svazu. Náklonnost k programu revanšistů vyslovil i prezident Carstens, kterého »potěšilo pozvání do Mníchova« a který v rozporu se skutečností vydával sudeťáky dokonce za příklad pro jejich »snahu o spolupráci s národy východní Evropy«.

Příznivý postoj pravicové bonnské vlády vůči revanšistickým organizacím v NSR charakterizoval velmi výstižně ministr vnitra Zimmermann, když účastníkům srazu tlumočil »nejsrdečnější« pozdravy

(Pokračování na str. 7)

Hrubá provokace revanšistů proti Československu

(Pokračování ze str. 1)

kancléře Kohla a jeho osobní přátelé »harmonického« a »úspěšného« průběhu celé akce. V odpovědi na mimořádné uznání, které se jeho četným revanšistickým výrokům z minulosti dostalo od předáků landsmanšaftu, je ujistil plnou podporou spolkové vlády i v budoucnosti. Zde stačí připomenout, že přímo v Mnichově se staví za pětadvacet miliónů marek tzv. sudetóněmecký dům, na který úřední místa přispěla nejméně polovinou částky. Statistické částky pro revanšisty jsou skryty v položkách na kulturní a jiné výdaje v rozpočtech spolkové vlády, ale i v zemských a obecních rozpočtech.

V Mnichově se nezakrývalo, jak blahodárné je pro tyto organizace působení Reaganovy vlády na mezinárodně politické scéně. Antikomunismus prezidenta Spojených států je i jejich programem, nenávist pána Bílého domu vůči socialismu a pokroku je i jejich nenávistí, výroky amerických politiků a generálů, že se »nesmíří s rozdělením Evropy a Německa«, přímo zapadají do plánů sudeťáků na změnu hranic. Tak jako odmítali uvolňování napětí a západoněmecký podpis pod Závěrečným aktem, protože jim podvazovaly do jisté míry činnost, tak si nyní libují v konfrontačním kursu Spojených států.

Jako každoročně i letos se na srazu hovořilo o »právu« ra vlast a o »sebeurčení« a při tom se předkládaly mapy Československa okleštěné o pohraničí. Nejhrubšími výpady se mluvilo o přesídlení po válce a zcela se zaměřily zločiny spáchané na lidu Československa. Patřila sem i tzv. dokumentace o údajných zločinech spáchaných na Němcích, která pod pseudovědeckými pohnutkami má zdůvodnit revanšistické požadavky. Patří sem i nestoudné tvrzení o platnosti mnichovského diktátu, který znamenal začátek dlouhých šesti let temna a nezměrného utrpení československého lidu. Vrcholem pak bylo nezakryté vměšování se sudeťáků, ale i některých oficiálních činitelů do vnitřních záležitostí ČSSR a pokusy předepisovat našemu lidu, jaké spo-

lečenské zřízení by si měl zvolit.

Mnichovský sraz ukázal, jak lživé je tvrzení, že landsmanšafty jsou jakýmsi neškodným sdružením, které prý má pomoci zachovat »identitu« jeho příslušníků. Předáci této organizace zcela záměrně zneužívají jak svých členů, tak i přítomnosti vysokých představitelů NSR k prosazování vlastní politiky nenávisti, skrývané za nevinně znějícími hesly. Jejich program se nezměnil. Je zaměřen proti spolupráci národů, a tím i proti míru. O to závažnější je, že nachází tak jednoznačnou oporu v bonnských vládnoucích kruzích.

(vh)

ESSEN — Provokačními a drzími výzvami ke změně nynějších evropských realit a k revizi poválečných hranic v Evropě skončil v neděli v Essenu sraz Krajského spolku předsídců z Horního Slezska.

Předseda tzv. svazu vyhnanců, poslanec Spolkového sněmu za Křesťanskodemokratickou unii Herbert Czaja na srazu otevřeně prohlásil, že »oblasti na východ od Odry a Nisy patří Německu«. Tvrdil dále, že »německá otázka zůstává nadále otevřená«, a vyzval západoněmeckou vládu, aby z požadavků revanšistů učinila »jednu z ústředních otázek« zahraniční politiky NSR a aby je neustále hájila na mezinárodní scéně. Zároveň se pokoušel dokázat, že smlouvy mezi NSR a sousedními socialistickými zeměmi, podle nichž se Bonn zavázal, že dnes ani v budoucnosti nebude vznášet územní nároky, prý »nejsou uznáním nynějších hranic«.

Nejdrzejší požadavky revanšistů vyjádřil ve svém projevu na srazu v Essenu člen tzv. evropského parlamentu Otto Habsburk. Bezostyšně prohlásil: »Jsme povinni si neustále připomínat, že hranice v Evropě neprocházejí tam, kde byly stanoveny v roce 1945.«

V souladu s těmito požadavky se neslo i neodpovědné vystoupení bonnského ministra pro vnitroněmecké vztahy Heinricha Windelena. Odrazily se v něm snahy jistých západoněmeckých kruhů zpochybnit poválečné reality v Evropě vymezené Jaltskou a Postupimskou dohodou.

(ČTK)

Nová revanšistická provokace

HANNOVER (Od našeho zpravodaje) — Německá otázka zůstává otevřena, Slezsko není ztraceno, Německo je větší než Spolková republika — už těchto několik hesel z nedělního setkání slezského landsmanšaftu v Hannoveru ukazuje, že revanšisté své cíle nezměnili, ale že naopak rostoují své provokace.

Po rozhodných protestech demokratické veřejnosti v NSR i v zahraničí se sice jednotliví řečníci snažili zakrýt svou agresivitu ujišťováním o mírových úmyslech, ale nemohli zakrýt své skutečné záměry.

Revanšistické setkání, kterého se v neděli zúčastnil také spolkový kancléř Kohl, bylo vyvrcholením srazu slezského landsmanšaftu probíhajícím za rozsáhlých protestů demokratické veřejnosti v Hannoveru už od pátku.

Pobouření proti tomuto srazu vyvolalo už jeho původní heslo provokativně formulující v roce 40. výročí porážky nacismu revanšistické územní požadavky vůči Polsku. Po nepřesvědčivé formální úpravě tohoto hesla revanšistické provokace pokračovaly. Vyvrcholily výhrázkami polským občanům, aby počítali s tím, že až se prý naplní čas, budou stejně muset odejít.

Předseda slezského landsmanšaftu H. Hupka cynicky prohlásil, že s územními nároky nepřichází on, ale Polsko, když vyžaduje uznání definitivnosti hranice na Odře a Nise. Přes vše, co svědčilo a svědčí o narůstající zpučnosti revanšistů za současné spolkové vlády, přes požadavky, aby odmítli účast,

setrval spolkový kancléř H. Kohl na svém rozhodnutí vystoupit na srazu.

»Je pro mne samozřejmost přijít mezi vás,« prohlásil v neděli H. Kohl, bouřlivě uvítán účastníky srazu.

V další části projevu pak shromážděným revanšistům tvrdil, že uzavřené smlouvy platí pouze pro NSR, nikoliv však pro budoucí Německo jako celek.

Část přítomných dávala provokativně najevo svou nevoli, když kancléř hovořil o nezbytnosti usmíření. Proti »nesmířitelným« musela při jejich kravátech několikrát zasáhnout policie.

Není divu, že po tom všem nevyznělo příliš přesvědčivě kancléřovo opakované tvrzení, že v NSR není revanšismus, ani jeho ujišťování, že z požadavků na revizi poválečného uspořádání Evropy nevyplývá žádné nebezpečí pro souzedy.

Účast H. Kohla na setkání, v němž revanšisté právem vidí podporu svých záměrů, si nemohl Hupka vynachválit. Nic není ztraceno, ujišťoval přítomné a dál podněcoval jejich aktivitu tvrzením o údajných křivdách, tvrzením, že »trpěli nejvíc ze všech«.

O tom, že revanšisté nejsou nevinným spolkem, se přesvědčil předseda zemské vlády Dolního Saske E. Albrecht. Jeho konstatování, že poválečné uspořádání Evropy je vlastně důsledkem zločinné války, rozpoutané nacisty, vyvolalo bouři protestů revanšistů. Tohle zřejmě nechtěli slyšet ani od člověka, který, jak ukázala i bohatá dotace, jejich záměry a činnost jinak plně podporuje.

(Pokračování na str. 61.)

restau-
lostnou
zelení
Dlouhá
spíše
hradu.
a histo-
podoby.
sesuven

zavěšenými na společném
tažném laně.

S přibývajícím časem se
množí i zástupy Pra-
žanů toužících vyjet na
vrchol Petřína. Nastal den
znovuzrození lanovky.
Den, který se zapíše do
historie.

Nová revanšistická provokace

(Pokračování ze str. 1)

Otevřeně se účastníci srazu postavili proti těm realisticky uvažujícím politikům v NSR, kteří při příležitosti 40. výročí ukončení války doporučovali přizpůsobit ústavu NSR poválečnému vývoji a vypustit z ní překonané formulace.

Zatímco na výstavišti rozváděli revanšisté své plány na revizi poválečného uspořádání Evropy, v Hannoveru probíhaly rozsáhlé

protestní akce, požadující zákaz takových provokací.

Revanšismus vede k válce, zdůraznil na mnohatisícové demonstraci ve středu města například J. Glensschuster jménem iniciativy Odboráři za mír. Jestliže někdo vzpomíná na ztracené majetky ve Slezsku, my, pracující, máme jiné zájmy, prohlásil. Chceme žít v míru a přátelské spolupráci s lidem Polska, NDR, ČSSR a Sovětského svazu.

VÍTĚZSLAV HAVLÍČEK

Revanš pod praporem demagogie

MNICHOV (Od našeho zpravodaje) — Letošní sraz někdejších předslen-
ců z československého pohraničí a jejich potomků druhé i třetí generace,
kteří si dosud říkají »sudetskí Němci«, byl opět příležitostí nejen ke »kra-
janskému setkání«, ale i k vyhlášení požadavků prodechnutých duchem re-
vanše.

Jejich jádro — jakýsi nárok na »ztracenou vlast« — bylo tentokrát obaleno silnou slupkou rádo-
bých deklamací. Již hlavní heslo sra-
zu znělo: »Spravedlnost vytváří mír«,
které pak i oficiální řečníci skloňo-
vali ve všech pádech. Co mají ve
skutečnosti na mysli, nemusel však
nikdo číst mezi řádky. Například ba-
vorský státní ministr spravedlnosti
August R. Lange při zahajování sra-
zu řekl: »Sudetoněmecká otázka je
součástí otevřené německé otázky«
a hned také naznačil, jak si takov-
ou otevřenost představuje: »Němec-
ko po právní stránce nadále trvá
v hranicích z roku 1937.« O defini-
tivnosti současných hranic zapochy-
boval tvrzením, že jejich konečné
stanovení zůstává vyhrazeno mírové
smlouvě »s celoněmeckou vládou«. Tuto
formulaci upřesnil spolkový
ministr pro tzv. vnitroněmecké styky
Windelen, který prohlásil, že
NSR sice neklade žádné územní ná-
roky, ale že až do nového mírové-
ho uspořádání v Evropě je také su-
detoněmecká otázka otevřená. Před-
seda sudetoněmeckého landsmanšaf-
tu Jörg Kudlich to řekl ještě otevře-
něji: Předslení bývalých sudetských
Němců prý nemůže být posledním

slovem dějin. Navzdor utrpěné křiv-
dě zůstávají sudetskí Němci přesvěd-
čeni, že hlášení se o své právo a
vůli uskutečnit je slouží míru, že
ale mír v Evropě nemůže být, jestli-
že jejich práva, a to jsou práva
všech Němců, jsou opomíjena.

Také mluvčí landsmanšaftu, ba-
vorský státní ministr Franz Neubaur
ve svém projevu tvrdil, že německá
otázka je nejbizarnějším výrazem
rozdělení našeho kontinentu. »Tato
německá otázka, která zahrnuje
i náš problém, je otevřená. Potřebu-
je řešení a v tom je naděje nejen
pro všechny Němce, ale pro všechny
svobodomilovné národy kontinentu.«

Zlatým hřebem programu letošního
»sudetoněmeckého dne« byla
účast spolkového kancléře Helmuta
Kohla — poprvé v dějinách. I kdyby
na srazu nebyl vůbec promluvil, by-
la by již jeho přítomnost vyjadřova-
la politickou podporu těm, kteří

v nejrůznějších balení vyhláší re-
vanšistické požadavky vůči Česko-
slovensku a dalším socialistickým
zemím. Ale kancléř Kohl se stal na
tomto »sudetoněmeckém srazu« ře-
čnickem a podporil cíle a požadavky
někdejších předslenců a jejich po-
tomstva tím výrazněji. Kohl zasedl
na hlavní tribunu pod zvláštní de-
korací, jejíž obsah nenechává niko-
ho na pochybách o tom, co bývalí
předsleníci chtějí. Vyjadřovala to ve-
líká mapa Čech a Moravy se zakres-
leným územím, které si »sudetskí
Němci« nárokují jako svou vlast.
Také Kohl tvrdil, že »vyhnání ne-
může být posledním slovem v ději-
nách německo-slovenského soused-
ství«. Připomněl svou nedávnou
zprávu o »stavu národa v rozděle-
ném Německu«, v níž prohlásil ně-
meckou otázku za otevřenou. Nyní
z této zprávy citoval, že NSR si pře-
je učinit hranice propustnějšími a
odbourat jejich děličí charakter.
»Jsme si vědomi, že neporušitelnost
hranic a respektování územní celis-
tosti a suverenity všech států
v Evropě v jejích současných hra-
nicích je základní podmínkou pro
mír. Ale víme také, že bez svobody
pro lidi neexistuje skutečný mír...«
řekl. Část posluchačstva s tímto
konstatováním zřejmě spokojena ne-
byla. S větším ohlasem se setkal
projev bavorského ministerského
předsedy Strausse, který otevřeně
prohlásil: »Smíření s našimi východ-
ními sousedy nelze dosáhnout zřek-
nutím se práva vyhnanců na vlast.«
Smlouvy NSR se socialistickými ze-
měmi prý sice upravují mírové sou-
žití, nikoliv však hranice a nemají
z tohoto hlediska žádný politický
nebo právní účinek.

S Kohlovým prohlášením nebyla
však spokojena ani neofašistická
strana NPD, která na srazu »sudet-
ských Němců« rozšířovala zvláštní
číslo svého časopisu Deutsche Stim-
me. Mimo jiné se v něm píše: »Žádný
vyhnanec z vlasti neklade územní
požadavky. Ale nekompromisně žá-
dáme vrácení Mikulova, Znojma,
Chebu a Karlových Varů. To nejsou
územní požadavky vůči jiným stá-
tům, ale jenom požadavek vrácení
toho, co nám patří... Ze nechceme
vátku, je samozřejmé. Ale že dokud
bude Německo rozděleno, neexistuje
skutečný mír, je také jasné. Pokud
trvá rozdělení Německa, není nebez-
pečí války v Evropě pfeoknáno.«

Chilská policie ničí a loupi

SANTIAGO DE CHILE (ČTK) —
Chilská Komise pro lidská práva
oznámila, že Pinochetova policie
uspořádala od 29. dubna razie v 33
chudinských a dělnických čtvrtích
Santiaga de Chile, přičemž zadržela
15 193 osob.

Komise pro lidská práva označila
tyto nájezdy za protiprávní a svévol-
né a sdělila, že požádá Nejvyšší
soud, aby přijetím patřičných opat-
ření zabránil opakování policejní
zvlče.

Bezpečnostní složky diktátorského
režimu si podle výpovědí některých
obyvatel postižených čtvrtí počínaly
brutálně a vandalsky. Bezdůvodně
ničily některá obydlí a dokonce lou-
pily jejich zařízení a potraviny.

Předseda největší chilské odborové
ústředny Národního vedení pra-
cujičích (CNT) Rodolfo Seguel vy-
jádřil přesvědčení, že diktátor Pi-
nochet v několika příštích letech
padne.

Dále uvedl, že účinným prostřed-
kem boje proti diktatuře je gene-
rální stávká. Zdůraznil, že její
opakování může ochromit schop-

I. SILAJEV:

Ochlazení reaktoru fakticky ukončeno

MOSKVA (Zpravodaj ČTK) —
Prakticky všechny části havarova-
ného reaktoru v černobylské elekt-
ráně jsou ochlazeny na běžné hod-
noty, jen v centru je mírně zvýšená
teplota. Možnost vážnějších kompli-
kací lze vyloučit. Prohlásil to v so-
botu večer v sovětské televizi ná-
městek předsedy rady ministrů SSSR
Ivan Silajev.

Oslnil při likvidaci následků ha-
várie je zaměřeno dvěma hlavními
směry. Pokračuje dezaktivace oko-
lí elektrárny a zároveň se intenzí-
vně pracuje na zakonzervování ha-
varovaného reaktoru v betonovém
bloku. Do zóny reaktoru se nepřet-
řítitě přečerpává tekutý dusík a
pod objektem se připravuje prora-